

Požádán přítelem Vladimírem Justlem, abych napsal pár řádek k sedmdesátinám dr. Rudolfa Havla, činím tak s trémou a - jaksi "za školou". Ne, že bych nedokázal ocenit dílo jubilantovo na poli editorském, slovníkářském a literárněhistorickém. Ale bojím se, abych - jako člověk přicházející s prací Rudolfa Havla do styku přece jen příležitostně - nesklouzl k frázím /jak často máme právě my novináři k frázím blízko!/ či k povrchnímu "oslavování", které je koneckonců vždycky dada. Nechť je mi tedy dovoleno poděkovat. Třeba za dodnes nepřekonané Novákovy Stručné dějiny literatury české /dr. Havel má na nich zásadní podíl/ nebo za Slovník českých spisovatelů /bez Havlova letitého úsilí by nebyl/. Vždyť obě ty knihy jsou pro kulturního redaktora novin cennější zlata! A smím-li být trochu osobní: z mlhy vzpomínek se mi vynořuje postava noblesního staršího pána, s nímž jsem se kdysi setkal ve Vladimírově bytě. O čem byla tenkrát řeč, už nevím. Vím jen, že Vladimír i já jsme mluvili hodně a on málo. Ale když něco řekl, bylo to přesné, jasné, konkrétní a podstatné. Navíc s osténkem přátelské ironie, ze níž bylo cítit moudrou laskavost.

J a n K o l á ř